

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμναικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πώς δεν προδόθηκε είνε θαύμα!
Ήταν τέσσερες ή ώρα.
Ήρα ένα κλειστό αυτοκίνητο, κατέβασα τις κουρτίνες, αφήνοντας μία μικρή σχισμή για να βλέπω έξω και πήγα και στάθηκα αντίκρου στην έξοδο του σπιτιού της.

Προπλήρωσα καλά το σωφέρ και τούδωσα να καταλάβη τι ζητούσα από αυτόν. Με κατάλαθε καλά. Σταμάτησε το αμάξι του, έβγαλε μία έφημερίδα κι' άρχισε να διαβάζη...

Πέρασε ένα τέταρτο, μισή ώρα, τρία τέταρτα...

"Άρχεια ν' απελπίζουμεαι.
Μήπως ή Φλώρα είχε βγή έξω;
Μήπως δεν έπρόκειτο να βγή καθόλου;
Σπάνια έβγαίνει έξω τον τελευταίο καιρό, αυτό το ήξερα καλά. Έπειτα μπορούσε να είνε άρρωστη..."

"Ανασήκωσα λίγο την κουρτίνα και κύτταξα στα παράθυρα. Δεν φαινόταν κανείς.

Δεν ήξερα πειά τι να κάμω.

Σέ λίγο χτύπησαν πέντε τὰ ρολόγια.
"Ο σωφέρ κατάλαθε την άνυπομονησία μου. Γύρισε και με κύτταξε.

—Νά φύγουμε, κύριε;
Τούγνεψα όχι.

Θά περίμενα ακόμα μισή ώρα.
"Άσφανα, στίς πέντε και πέντε άκριβώς, ή πόρτα άνοιξε. Ή καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Ήταν ή Φλώρα!...

Βγήκε στην έξωτερική μαρμαρίνη σκάλα, έκλεισε την πόρτα και το βλέμμα της έπεσε ξαφνικά στο αυτοκίνητο που θριασκόμουν.

"Η καρδιά μου σφίχτηκε.

Τί συνέβαινε;
Είχε τάχα ύποψιαστή τίποτα; Άλλά πώς, Θεέ μου; Πώς ήταν δυνατόν να φαντασθώ, ότι μέσα στο κλειστό εκείνο ταξί, με τις κατεβασμένες κουρτίνες θριασκόμουν εγώ;...

"Ωστόσο την είδα να προχωρή προς το αυτοκίνητο. Ήρθε κοντά, στάθηκε αντίκρου στο αυτοκίνητο. Ήρθε σωφέρ και τού ειπε:

—Είσ' έλευθερος;

—Όχι, δεσποινίς, άπάντησε ό σωφέρ.

"Η Φλώρα κύτταξε λοξά προς το θάθος του αυτοκινήτου. Μά ή κουρτίνες ήσαν καλά κατεβασμένες. Έτσι δεν είδε τίποτα. Δεν ύποψιασθηκε τίποτα. Κι' άπομακρύνθηκε, καθφορίζοντας προς τὰ κέντρα...

"Ανέπνευσα μ' άνακούφισι.

Θεέ μου!.. Την είχα δη. Κι' είνε θαύμα πώς κρατήθηκε και δεν άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου τη στιγμή που ή Φλώρα πλησίασε στο σωφέρ.

"Ωστόσο αυτό θά ήταν μία άπερισκέφια, άν το έκανα. Μιά τέτοια συνάντησις θά μπέρδευε τὰ πράγματα και θά με παρέσυρε πάλι στον έλευθο και μένα και τη Φλώρα και τον πατέρα μου.

"Έκανα τις σκέψεις αυτές, ενώ ή Φλώρα άπομακρυνόταν. Πώς χτυπούσε ή καρδιά μου! Δεν χόρταινα να την κυτάζω. Ήξερα καλά πώς ήταν ή τελευταία φορά που την έβλεπα. Κι' ήθελα να συγκρατήσω θαφεία στο μυαλό μου τη

μοφή της, τη σιλουέττα της...

Δεν θά την ξανάβλεπα πειά...
Δεν θά την ξανασυνατόσα, παρά στον Άλλο Κόσμο, άν ύπάρχη ζωή κάπου μακριά άπ' τον κόσμο αυτό, μία ζωή όπως την άναιρεύτηκε κανείς, όπως την έπόθησε και δεν την έζησε έδω κάτω.

"Η Φλώρα άπομακρυνόταν διαρκώς.

Σέ λίγο θά την έβανα από τὰ μάτια μου.
—Άντιό πρώτη και στενή μου άγάπη! Ψιθύρισα. Φλώρα, άγαπημένη μου, χαίρε για πάντα!... Θά θυσιάσω ευχαρίστως τη ζωή μου προς χάριν σου, χάριν της ευτυχίας σου. Είθε ή θυσία μου αυτή νάμην πάη χαμένη, είθε να εύτυχής, Φλώρα, σου το εύχομαι αυτό μ' όλη μου την σπαργαμένη καρδιά!...

"Ένας λυγμός, ένας κόμπος στο λαιμό μ' έκανε να κρύψω το πρόσωπό μου άνάμεσα στα χέρια μου. Ποθούσα να κλάψω, να κλάψω δυνατά, γοερά, σαν μικρό παιδί, σαν τρελλός...

Μά ντραπήκα το σωφέρ, ό όποιος γύρισε τη στιγμή αυτή και μου ειπε:

Είχε μαντέψει ασφαλώς τι συνέβαινε.

—Ν' άκολουθήσω τη δεσποινίδα, κύριε;

—Ποιά δεσποινίδα; τού είπα δήθεν άδιάφορα, κρυβοντας την ταραχή μου.

—Μά... τη δεσποινίδα που πλησίασε προηγούμενος και με ρώτησε άν είμαι έλευθερος.

—Όχι. Δεν σου είπα τίποτε τέτοιο.

—Θά μένουμε τότε έδω;

—Όχι.

—Πού θέλετε να σας πάω;

Τού έδωσα τη διεύθυνσι του σπιτιού

"Ηθελα να κλειστώ στο σπίτι...

"Ηθελα να μείνω μόνος...

Τό αυτοκίνητο άνηφόρισε προς το σπίτι.

"Η κατάσταση μου ήταν άξιοδάκρυτη. Δάγκωνα τὰ χείλη,

μου για να μη ξεσπάσω σε θρήνους...

(Άπ' το Ήμερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

Ζήτησα και σήμερα το Λεάνδρο παντού
Δεν τον θρήκα πουθενά, δυστυχώς.

"Έξω από το σπίτι, την ώρα που βγήκα, είδα σταματημένο ένα αυτοκίνητο με κατεβασμένες τις κουρτίνες. Ύποψιασθήκα. Και σκοπίμως πλησίασα και μίλησα στο σωφέρ. Δεν ήταν έλευθερος. Έοριξα μιά λοξή ματιά στο θάθος του ταξί. Μά δεν μπόρεσα να διακρίνω τίποτε άπολύτως. Ή κουρτίνες ήσαν καλά κατεβασμένες.

Δεν έξω άν πρόκειτο περι συμπτώσεως.

"Ωστόσο, κάτι μου λέει ότι μέσα στο αυτοκίνητο εκείνο κάποιος θριασκόταν, κάποιος γνωστός μου.

Ποιός;

"Ο Άρτέμης!... Ναι, είμαι σύγουση γι' αυτό.

Γιατί ήρθε και παραφύλαγε όμως έξω από το σπίτι; Νά τι δεν μπορώ να καταλάβω...

"Ωστόσο αύριο τελειώνουν τὰ ψέμματα.

(Άκολουθεί)

—Τι άργά περνούν ή ώρες!...